

University of Groningen

Case note: ECLI:NL:RVS:2018:3313

Bex-Reimert, V.M.

Published in:
 AB Rechtspraak Bestuursrecht

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
 Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
 2019

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Bex-Reimert, V. M. (2019). Case note: ECLI:NL:RVS:2018:3313. AB 2019/84. Casenote over: Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State, 10/10/2018, 201707285/1/V1, ECLI:NL:RVS:2018:3313 AB *Rechtspraak Bestuursrecht*, 2019(9), 578-582.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

enerzijds vast aan wederzijds vertrouwen als 'system trust' (het vertrouwen in het juridische systeem als geheel), maar benadrukt tegelijkertijd dat de omvang van het onderzoek naar een art. 4 Handvest-schending geïndividualiseerd moet worden (r.o. 61 en 77).

7. Het HvJ EU gaat vervolgens in op de vraag in welke mate overheidsgaranties moeten worden meegewogen. In bepaalde EAB-zaken – maar niet in de zaak *ML* – accorderen de rechterlijke autoriteiten de garanties van de overheid. Het Hof maakt daar een onderscheid in. Op garanties die zijn verstrekt dan wel goedgekeurd door een rechterlijke instantie van de andere lidstaat, kan worden afgegaan. Garanties die niet door een rechterlijke instantie zijn verstrekt of goedgekeurd, zijn slechts 'een element waaraan de uitvoerende rechterlijke autoriteit niet mag voorbijgaan' bij de beoordeling van de zekerheid die die garantie biedt, waarbij ook andere gegevens een rol kunnen spelen (r.o. 111 en 114). Het loutere verlenen van garanties door de regering of administratie van de andere lidstaat, zonder validatie door de rechterlijke macht, is dus niet doorslaggevend.

8. Om de redenering van het arrest *ML* ook in het asielrecht toe te passen, is ten eerste van belang dat ook in Dublinzaken wordt aangevoerd dat de art. 4 Handvest-schending bij of na overdracht naar de andere lidstaat altijd moet worden getoetst, ongeacht het bestaan van een rechtsmiddel in de lidstaat waaraan wordt overgedragen. Deze kwestie is in kader van het asielrecht niet eerder aan bod gekomen, terwijl het openstaan van een rechtsmiddel in de andere lidstaat ook in Nederland vaak wordt aangevoerd door de staatssecretaris en geaccordeerd door de rechtbanken (bijvoorbeeld ABRvS 19 december 2018, 201808522/1/V3, ECLI:NL:RVS:2018:4131, r.o. 8.6 in fine). Ik zie echter geen reden om de redenering in *ML* niet ook toe te passen in Dublinzaken, zodat de nationale jurisprudentielijn mijns inziens niet langer kan worden volgehouden. Ofwel moet er bij Dublinoverdrachten, net zoals in EAB-zaken, altijd worden getoetst aan art. 4 Handvest, ofwel moeten er prejudiciële vragen naar het HvJ EU worden verwezen.

9. De tweede conclusie die uit *ML* is door te trekken naar het Dublinsysteem, betreft de omvang van de toetsing en het belang van overheidsgaranties. In die zin is de omvang van de toetsing aan art. 4 Handvest in EAB-zaken nog steeds dezelfde als die in Dublinzaken (vgl. HvJ EU 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, ECLI:EU:C:2011:865 (N.S.) par. 88–89 en EHRM 4 november 2014, 29217/12 (*Tarkahel*), par. 105). Het HvJ EU maakt een onderscheid tussen door de rechterlijke macht geaccordeerde overheidsga-

ranties en garanties die zo een goedkeuring niet hebben gekregen. In het Dublinsysteem worden overheidsgaranties in beginsel nooit 'gevalideerd' door een onafhankelijke rechter in de lidstaat waaraan wordt overgedragen. Een ander belangrijk verschil tussen EAB- en Dublinzaken schuilt in het feit dat de overheidsgaranties in Dublinzaken vaak van algemene aard zijn en geen betrekking hebben op de individuele situatie van betrokkenen. De door de Italiaanse regering verstrekte garanties ten behoeve van de opvangplekken van aan Italië overgedragen gezinnen met minderjarigen zijn daar een voorbeeld van. Op grond van het voorgaande kan in Dublinzaken worden betoogd dat niet zonder meer kan worden uitgegaan van (algemene) overheidsgaranties en dat altijd een individuele beoordeling moet plaatsvinden, waarbij rekening wordt gehouden met de beschikbare landeninformatie, wat een verandering zou betekenen voor de huidige nationale jurisprudentie. Zo wordt bij overdrachten aan bijvoorbeeld Italië immers vrijwel altijd uitgegaan van de eerder vermelde algemene garanties, terwijl er aanwijzingen bestaan dat die in de praktijk niet altijd worden gehonoreerd (ABRvS 9 december 2016, 201605509/1/V3, ECLI:NL:RVS:2016:3291, r.o. 3.1, *JV* 2017/41, m.nt. S. Rafi). Tot slot nog het volgende. In navolging van het eerder kort genoemde arrest *LM*, over de verhouding tussen het wederzijds vertrouwensbeginsel en het beginsel van de rechtsstaat, valt er volgens mij wat voor te zeggen om ook in Dublinzaken deze verhouding aan te kaarten. Asielzoekers zouden in dat geval niet zonder enig gezond wantrouwen kunnen worden overgedragen aan lidstaten als Polen, waar ernstig getwijfeld wordt aan de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht.

L. Hillary

AB 2019/84

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

10 oktober 2018, nr. 201707285/1/V1

(Mrs. N. Verheij, R. van der Spoel, H.G. Sevenster)
m.nt. V.M. Bex-Reimert

Art. 16 lid 1 onder c VW 2000; art. 3.22 lid 1, art. 3.73 lid 1 aanhef en onder a VB 2000

NJB 2018/2215
ABkort 2018/482
ECLI:NL:RVS:2018:3313

Verzwaarde plicht staatssecretaris om zich ervan te vergewissen dat dat de vereiste loonheffingen niet zijn betaald.

De referent is blijkens de door de vreemdeling overgelegde brief van de Belastingdienst van 30 september 2016 voor informatie over het betalingsverkeer tussen de werkgever en de Belastingdienst volkomen afhankelijk van de werkgever, omdat de Belastingdienst aan derden, zoals de referent, om redenen van privacy geen informatie verstrekt over de betalingen van de werkgever als inhoudingsplichtige. Dit brengt mee dat de vreemdeling in een moeilijke positie verkeert om de gegevens van de Belastingdienst te weerleggen. Daarom rust op de staatssecretaris een verzwaarde plicht om zich op basis van overzichten van de Belastingdienst ervan te vergewissen dat de werkgever de vereiste loonheffingen niet heeft betaald. In het geval de overzichten van de Belastingdienst duidelijk maken dat de betalingen tekortschieten, moet de staatssecretaris voorts met inachtneming van de stukken die de vreemdeling bij brief van 15 juni 2018 heeft overgelegd, op basis van de arresten Chakroun en Khachab tot een op dit geval toegespitste individuele belangenafweging komen. Daarbij moet hij op inzichtelijke wijze in het bijzonder betrekken wat de vreemdeling heeft aangevoerd over het slecht werkgeverschap waarvan de referent en zij het slachtoffer zijn geworden.

Uitspraak met toepassing van art. 8:54 lid 1 Awb op het hoger beroep van de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, appellant, tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag (zp. Amsterdam) van 14 augustus 2017 in 17/5792 in het geding tussen:

De vreemdeling,
en
De staatssecretaris.

Procesverloop

Bij besluit van 13 september 2016 heeft de staatssecretaris een aanvraag om de vreemdeling een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 17 februari 2017 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 14 augustus 2017 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris hoger beroep ingesteld.

De vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. K. Ross, advocaat te Amsterdam, heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De vreemdeling en de staatssecretaris hebben desgevraagd ieder een nadere schriftelijke uiteenzetting ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Inleiding

1. De vreemdeling beoogt verblijf bij de referent, haar echtgenoot, die in het kader van de aanvraag om een mvv een arbeidsovereenkomst heeft overgelegd met een duur van 1 april 2016 tot en met 31 mei 2017. De desbetreffende werkgever, werkgever handelend onder de naam bedrijf (hierna: de werkgever), heeft dit dienstverband niet voortgezet. Partijen zijn het oneens over de vraag of de referent over genoemde periode aan de eis van het zelfstandig beschikken over bestaansmiddelen voldoet, als bedoeld in artikel 3.22, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), in het bijzonder over de vraag of de werkgever de vereiste premies en belastingen heeft afgedragen, als bedoeld in artikel 3.73, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000.

Niet in geschil is dat de staatssecretaris de informatie van de Belastingdienst waarop hij zich in de besluitvormingsfase heeft gebaseerd niet aan de vreemdeling heeft verstrekt. De staatssecretaris heeft in hoger beroep erkend dat hij, gelet hierop, het besluit van 17 februari 2017 niet deugdelijk heeft gemotiveerd. Daarom spitst het geschil zich toe op de vraag of de rechtbank in de informatie die de Belastingdienst in de beroepsfase aan de staatssecretaris heeft verstrekt terecht geen aanleiding heeft gezien te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven. Dit brengt mee dat voor dit geschil de stand van zaken op 14 augustus 2017 bepalend is.

De aangevallen uitspraak

2. De rechtbank heeft het besluit van 17 februari 2017 vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12, eerste lid, van de Awb. De rechtbank heeft daarbij overwogen dat hetgeen de staatssecretaris in zijn verweerschrift en ter zitting bij de rechtbank heeft aangevoerd geen aanleiding geeft om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. De rechtbank heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de staatssecretaris door te wijzen op e-mailberichten, afkomstig van de Belastingdienst, niet alsnog aan zijn motiveringsplicht heeft voldaan, omdat die e-mailberichten, wat betreft de maanden dat de werkgever geen loonheffing heeft betaald, ten opzichte van elkaar een discrepantie vertonen. Ook is de verschafte informatie niet onderbouwd met overzichten van de Belastingdienst. Verder heeft

de rechtbank hieraan ten grondslag gelegd dat de staatssecretaris evenmin alsnog aan zijn onderzoeks- en vergewisplicht heeft voldaan, omdat de desbetreffende medewerker van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) geen inzage heeft gehad in de onderliggende bestanden van de Belastingdienst, hoewel in de e-mailberichten van 15 februari en 17 mei 2017 wel wordt verwezen naar daarbij gevoegde bestanden. De bedoelde overzichten heeft de staatssecretaris niet alsnog aan het dossier toegevoegd.

De rechtbank heeft bij haar opdracht aan de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen overwogen dat hij in dit besluit zijn stelling dat de werkgever de vereiste loonheffingen niet heeft afgedragen nader moet onderbouwen en daarbij moet betrekken hetgeen het Hof van Justitie in zijn arresten van 4 maart 2010, *Chakroun*, ECLI:EU:C:2010:117, en van 21 april 2016, *Khachab*, ECLI:EU:C:2016:285, heeft overwogen over het maken van een concrete beoordeling van de desbetreffende inkomenssituatie.

De grieven

3. De grieven zijn gericht tegen de onder 2 weergegeven overwegingen. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat er geen relevante discrepantie is tussen de e-mailberichten van enerzijds 19 december 2016 en anderzijds 15 februari 2017 en 17 mei 2017. Het betreft hier door de IND rechtstreeks bij de Belastingdienst ingewonnen informatie over het – achteraf – betalen van loonheffingen door de werkgever, omdat de staatssecretaris via Suwinet geen inzage in de gegevens van de Belastingdienst heeft. Deze informatie heeft de Belastingdienst desgevraagd geactualiseerd en houdt uiteindelijk in dat de werkgever de vereiste loonheffingen over de maanden april 2016 tot en met april 2017 niet heeft betaald. Gelet hierop was hij niet gehouden om naar de informatie van de Belastingdienst nader onderzoek te doen, aldus de staatssecretaris. Verder betoogt de staatssecretaris dat hij om dezelfde reden niet gehouden was om in lijn met de arresten *Chakroun* en *Khachab* een concrete beoordeling te maken van de inkomenssituatie van de referent, in het bijzonder door rekening te houden met de aangevoerde individuele omstandigheden zoals het slechte werkgeverschap, waarvan de referent en zij het slachtoffer zijn geworden.

3.1. De referent is blijkens de door de vreemdeling overgelegde brief van de Belastingdienst van 30 september 2016 voor informatie over het betalingsverkeer tussen de werkgever en de Belastingdienst volkomen afhankelijk van de werkgever, omdat de Belastingdienst aan derden, zoals de referent, om redenen van privacy geen informatie

verstrekt over de betalingen van de werkgever als inhoudingsplichtige. Dit brengt mee dat vreemdeling in een moeilijke positie verkeert om de gegevens van de Belastingdienst te weerleggen. Daarom rust op de staatssecretaris een verzwaarde plicht om zich op basis van overzichten van de Belastingdienst ervan te vergewissen dat de werkgever de vereiste loonheffingen niet heeft betaald.

In het verweerschrift bij de rechtbank heeft de staatssecretaris aangevoerd dat hij op 17 mei 2017 nogmaals navraag heeft gedaan bij de Belastingdienst en dat daaruit is gebleken dat de werkgever nog steeds de vereiste loonheffingen over de periode van april 2016 tot april 2017 niet heeft betaald. Het bijgevoegde bestand waarnaar de Belastingdienst in zijn e-mailbericht van 17 mei 2017 verwijst, bevindt zich echter niet in het dossier, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen. Dit maakt dat de staatssecretaris niet kon volstaan met verwijzing naar dit e-mailbericht, maar nader onderzoek had moet verrichten naar de bij de Belastingdienst ingekomen betalingen van de werkgever. Dat geldt temeer nu de vreemdeling in bezwaar een tweetal betalingsbewijzen van de werkgever heeft overgelegd, waaruit zou blijken dat hij verschuldigde loonheffingen heeft betaald. Voor zover de staatssecretaris deze betalingsbewijzen ter controle aan de Belastingdienst heeft voorgelegd, blijkt uit de overgelegde e-mailberichten niet dat de Belastingdienst daarop specifiek heeft gereageerd.

Onder deze omstandigheden is niet buiten twijfel dat de werkgever de vereiste loonheffingen niet heeft betaald en heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien om te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven.

De grieven falen.

3.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd. Dit betekent dat de staatssecretaris in de eerste plaats bij de Belastingdienst moet nagaan of en tot welk bedrag de werkgever de vereiste loonheffingen heeft betaald. In het geval de overzichten van de Belastingdienst duidelijk maken dat de betalingen tekortschieten, moet de staatssecretaris voorts met inachtneming van de stukken die de vreemdeling bij brief van 15 juni 2018 heeft overgelegd, op basis van de arresten *Chakroun* en *Khachab* tot een op dit geval toegepitste individuele belangenafweging komen. Daarbij moet hij op inzichtelijke wijze in het bijzonder betrekken wat de vreemdeling heeft aangevoerd over het slecht werkgeverschap waarvan de referent en zij het slachtoffer zijn geworden.

4. De staatssecretaris moet op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 751,50 (zegge: zevenhonderdeenenvijftig euro en vijftig cent, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand);
- III. bepaalt dat van de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid een griffierecht van € 501 (zegge: vijfhonderdeen euro) wordt geheven.

Noot

1. Een bepaling in een AMvB die de burger in een afhankelijke positie plaatst, een bestuursorgaan dat zich er veel te gemakkelijk vanaf maakt en een burger die, onder andere vanwege de privacy van zijn werkgever, in eerste instantie nogal tussen wal en schip lijkt te vallen. Dat lijkt toch wel een juiste typering van deze zaak.

Wat is er aan de hand? Een man en vrouw willen graag in het kader van gezinshereniging samen in Nederland wonen. De vrouw heeft daarvoor een machtiging tot voorlopig verblijf nodig. De echtgenoot, tevens referent, legt een arbeidsovereenkomst over om aan te tonen dat hij aan de eisen als bedoeld in art. 16 lid 1 onder c Vreemdelingenwet 2000 (VW 2000) en art. 3:22 lid 1 Vreemdelingenbesluit 2000 (VB 2000) voldoet. De vreemdeling moet namelijk aantonen dat hij of zij of de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, *zelfstandig* en *duurzaam* over *voldoende* middelen van bestaan beschikt. In dit geval wil de echtgenoot via de overgelegde arbeidsovereenkomst aantonen dat hij voldoet aan de vereisten van art. 16 lid 1 onder c VW 2000 en art. 3:22 lid 1 VB 2000.

2. In deze zaak draait het om één van de bestanddelen van middelen van bestaan, namelijk de vraag of de referent *zelfstandig* over middelen van bestaan beschikt. Art. 3:73 lid 1 aanhef en onder a VB 2000 bepaalt namelijk dat de middelen als bedoeld in art. 16 lid 1 onder c VW 2000 als zelfstandig aangemerkt kunnen worden als het gaat om wettelijk toegestane arbeid in loondienst, voor zover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen. En daarover is in deze zaak discussie ontstaan. De staatssecretaris stelt dat de werkgever geen loonheffingen heeft betaald over de periode april 2016 – april 2017. Omdat de staatssecretaris via Suwinet zelf geen toegang heeft tot bestanden van de Belastingdienst, wordt deze stelling onderbouwd met brieven en

e-mails van de Belastingdienst. De referent zelf heeft in het geheel geen toegang tot informatie over de betalingen van zijn werkgever aan de Belastingdienst, nu de Belastingdienst deze informatie niet verstrekt aan derden vanwege privacyoverwegingen. Dit blijkt uit een brief van de Belastingdienst die is ingebracht door de vreemdeling.

3. Tja, dat maakt het wel lastig voor de vreemdeling om zich dan te verweren. Niet alleen is zij volledig afhankelijk van het gedrag van de werkgever van haar echtgenoot, ook kan zij nooit zelfstandig achterhalen welk betalingsgedrag is vertoond door de werkgever. De Afdeling stelt dan ook geheel terecht dat er een verzwaaarde bewijslast rust op de staatssecretaris (r.o. 3.1). Opvallend is dat door de staatssecretaris zowel bij de rechtbank als bij de Afdeling naar bestanden van de Belastingdienst wordt verwezen, maar dat deze niet in het dossier zitten. Bij de rechtbank was al gebleken dat de ambtenaar van de IND geen inzage had gehad in de achterliggende bestanden van de Belastingdienst (r.o. 2). De Afdeling stelt dan ook dat verwijzen naar e-mails niet voldoende is, maar dat nader onderzoek verricht had moeten worden.

4. Het gedrag van de staatssecretaris is opvallend. Het begint al met het feit dat de staatssecretaris de informatie van de Belastingdienst waarop hij zich heeft gebaseerd, niet heeft verstrekt aan de vreemdeling. Gelukkig ziet de staatssecretaris nog wel in dat dit misschien niet helemaal in lijn is met het motiveringsbeginsel (r.o. 1). Maar voor zover het gaat om het onderbouwen van de stelling dat de loonheffingen niet zijn afgedragen, is de staatssecretaris opvallend laconiek. In plaats van na het oordeel van de rechtbank alsnog de bestanden bij de Belastingdienst te controleren, gaat de staatssecretaris in hoger beroep. De vraag is welk doel de staatssecretaris hiermee wil dienen. Nog opvallender is dat de staatssecretaris op geen enkel moment begrip heeft voor de kwetsbare en afhankelijke positie waarin de vreemdeling zich bevindt. De vreemdeling heeft immers én een informatieachterstand én is afhankelijk van het gedrag van een derde waar hij of zij helemaal geen invloed op kan uitoefenen. Sterker nog, de staatssecretaris betoogt dat hij geen concrete beoordeling hoefde te maken van de inkomenssituatie van de referent. De vreemdeling had aangevoerd dat er individuele omstandigheden, zoals slecht werkeverenschap waren, waarvan zij en de referent slachtoffer waren geworden, maar de staatssecretaris zag daarin geen aanleiding om een concrete beoordeling te hoeven maken. Ook daar heeft de Afdeling gelukkig een ander oordeel over (r.o. 3.2). Dat is niet opvallend. In een uitspraak van 27 januari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:208 had de Afdeling

ook al gesteld dat de vereiste individuele beoordeling, zoals volgt uit *Chakroun* (ECLI:EU:C:2010:117) en *Khachab* (ECLI:EU:C:2016:285), ook geldt in die gevallen waarin niet wordt voldaan aan het vereiste dat over zelfstandige middelen van bestaan wordt beschikt.

5. De vraag dringt zich nog op of tijdens het opstellen van art. 3.73 lid 1 aanhef en onder a VB 2000 oog is geweest voor de afhankelijke positie waarin de vreemdeling wordt gebracht. Uit de nota van toelichting (nota) bij het VB 2000 blijkt niet duidelijk waarom de regering hiervoor heeft gekozen. In de nota wordt enkel gesteld dat 'een tweede uitzondering wordt gemaakt voor arbeid die op zichzelf wel is toegestaan, maar waarover niet de vereiste premies en belastingen worden afgedragen' (Stb. 2000, 497). Het gaat hier dus uitdrukkelijk niet om arbeid die niet is toegestaan in het kader van de Wet arbeid vreemdelingen (WAV) maar om legale arbeid waar geen premies en belastingen over zijn afgedragen. Met andere woorden, het gaat hier om werk dat 'zwart' is verricht (zie in die zin ook Rb. Den Haag (zp. Amsterdam) 10 december 2014, ECLI:NL:RBDHA:2014:16440). In de nota van toelichting is nog opgenomen dat in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) nadere regels opgenomen kunnen worden. Maar in par. B1/4.3.3.1 van de Vreemdelingencirculaire is ook geen nadere toelichting opgenomen. Er wordt enkel vermeld dat wel premies en belastingen afgedragen moeten worden. Interessant is dat dat niet altijd het geval is geweest (zie in die zin ook Rb. Den Haag (nevenzittingsplaats Haarlem) 9 december 2009, ECLI:NL:RBSGR:2009:BK7489). Misschien wordt het tijd om toch enkele regels op te nemen voor die situaties waarin de werknemer geen weet heeft gehad van het feit dat zijn werkgever geen premies en belastingen heeft afgedragen, waarbij misschien wat inspiratie kan worden opgedaan in het belastingrecht en het socialezekerheidsrecht. V.M. Bex-Reimert

AB 2019/85

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

26 september 2018, nr. 201800398/1/A3
(Mrs. A.W.M. Bijloos, A.B.M. Hent, J.J. van Eck)
m.nt. L.J.A. Damen

Art. 4, 9 Wegenwet

ECLI:NL:RVS:2018:3132

Weg is openbaar of niet. De raad is ondanks door B&W gewekt vertrouwen niet gehouden een weg aan de openbaarheid te onttrekken.

Tot 2007 was de weg in eigendom van de NS. De NS had geen borden geplaatst waarmee de toegang tot de weg werd beperkt. Het feit dat de Boschweg slechts is opengesteld voor wandelaars, fietsers en bestemmingsverkeer, maakt niet dat de weg niet openbaar is. De weg is vrij toegankelijk voor iedereen die niet onder het verbod valt. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de weg meer dan dertig jaar lang voor een ieder toegankelijk is geweest en dat het college aannemelijk heeft gemaakt dat voor 2007 niet op enig moment gedurende een jaar de toegang tot de weg is beperkt. De weg is daarom ingevolge art. 4 lid 1 aanhef en onder I Wegenwet openbaar.

Appellant heeft, nadat zij de weg in eigendom heeft gekregen in 2007, een witte streep op de weg gezet met de woorden 'eigen weg' en twee borden geplaatst met 'verboden te parkeren' en 'verboden toegang'.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat, gelet op art. 4 lid 2 Wegenwet, appellant hiermee niet meer kon bewerkstelligen dat de weg niet openbaar zou zijn, omdat de weg op dat moment langer dan dertig jaar toegankelijk was voor een ieder.

Ter zitting heeft de buurvrouw toegelicht dat zij de weg gebruikt om met de auto bij haar atelier te komen, zodat zij haar atelier kan bevoorraden en schilderijen kan in- en uitladen. Ook gebruiken haar kinderen en kleinkinderen de weg als zij weten dat de buurvrouw in haar atelier is. Via de oprit naar haar woning vanaf de Op de Locht kan zij haar atelier zeer moeilijk bereiken, dit gezien de grote afstand tussen de woning en het atelier en het glooiende terrein. De hinder die appellant stelt te ondervinden bestaat uit auto's die de weg gebruiken om te keren, wandelaars en fietsers die de weg inlopen en tuinafval dat achtergelaten wordt. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat de belangen van appellant niet zodanig zwaarwegend zijn dat deze in redelijkheid zouden dienen te prevaleren boven de belangen van de buurvrouw. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat appellant op andere wijze kan opkomen tegen de gestelde overlast.

Het vertrouwensbeginsel strekt niet zo ver dat gerechtvaardigde verwachtingen altijd moeten worden nagekomen. Nog daargelaten of het vertrouwen in dit geval is gewekt door het daartoe bevoegde orgaan, had de raad geen beslissingsruimte bij de vraag of de weg openbaar is. Zoals (...) is overwogen, is de weg openbaar en was de mededeling van het college van burgemeester en wethouders dus niet juist. Of de belangen van de buurvrouw al bekend waren toen het college van burgemeester en wethouders de brief verstuurde, is niet van belang, omdat deze belangen niet relevant zijn voor de vraag of de weg openbaar is. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (...), strekt het